

k celému vývoji věci, zejména také k tomu, v jakém poměru byly jednotlivé záruky k jednotlivým obchodům, totiž zda ta která záruka měla podle svého určení krýti vždy jen určitý obchod, či zda se všechny záruky postupně dané vztahovaly vždy na celé dosavadní obchodní spojení. Ani tato okolnost nebyla náležitě vzata na přetřes. Dovolací soud nemá tudíž úplného bezpečného skutkového podkladu, by ve věci mohl ihned rozhodnouti, a nezbylo, než by rozsudky byly zrušeny a věc vrácena soudu procesnímu, by dále jednal a znovu rozhodl (§§ 496 čis. 3, 513 c. ř. s.).

Čís. 9434.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čis. 20 ř. zák.)
Zaměstnanec není povinen domáhati se dovolené (§ 17 zák.). Nároku na dovolenou pozbývá zaměstnanec, neuplatnil-li v tom kterém roce nárok na dovolenou včas. Po uplynutí služebního roku není zaměstnanec oprávněn žádati ani dovolenou ani peněžní náhradu za ni.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1929, Rv II 782/28.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako vedoucí obchodu. Po skončení služebního poměru domáhal se na žalované kromě jiného též náhrady za dovolenou v letech 1925—1927. O b a n i ž š í s o u d y žalobu v tomto směru zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud jde o náhradu za dovolenou nelze uznati odvolání odůvodněným. Především jest podotknouti, že účelem dovolené jest zotavení zaměstnancovo po celoroční práci, a to také má zákon o obch. pom. na mysli v § 17. Zásadně jest tedy vyloučena odměna za nepoužitou dovolenou. Jen v tom případě jest nárok na náhradu za nepoužitou dovolenou odůvodněn, když byla zaměstnanci žádaná dovolená zaměstnavatelem odepřena. Že žalobci bylo žalovanou zabráněno, by šel na dovolenou, nejen neprokázal, nýbrž ani netvrdil. Dále jest uvést, že zaměstnanec musí o dovolenou žádati. Nelze ukládati zaměstnavateli, by zaměstnance k nastoupení dovolené vyzýval nebo nutil (Mayer-Grünberg Kom. k zák. o obch. pom. str. 219). Bylo tedy povinností žalobcovou, by o dovolenou žádal. To žalobce rovněž neprokázal ba ani netvrdil. Tvrdil jen, že měl slíbenou náhradu za nepoužitou dovolenou 3000 Kč ročně, což rovněž neprokázal. Nežádav o dovolenou, nepouživ svého práva, pozbyl žalobce vůbec nároku na dovolenou a tudíž i na náhradu za ni. Žalobce dovolává se sice dopisu jednatele H-a ze dne 5. dubna 1924, podle kterého prý mu byla slíbena náhrada 3000 Kč za každou nepoužitou dovolenou. Nehledíc k tomu, že úmluva taková byla by nicotnou, jsouc nemravnou, není tvrzení to správné. Především není v dopisu zmínky o náhradě 3000 Kč ročně — o výši se tam vůbec nemluví — a dále není to slib (závazek) žalované, nýbrž v dopisu se výslovně praví, že se věc dovolené předloží dozorčí radě k vyřízení, což se tímto zjišťuje. Nebyla tedy dopisem tímto slíbena náhrada za budoucí léta. Dopis týkal se dovolené za minulá léta, a tato otázka byla rozřešena v sezení valné hromady ze dne 29. listopadu 1924, kde bylo usneseno,

by žalobci byla dána náhrada za nepoužitou dovolenou za léta 1921—1924 částkou 3000 Kč, zároveň však že pro příští dobu nebude mu za nepoužitou dovolenou nic zapláceno. Jest bez významu posléze, i kdyby mu byla slíbena bývala odměna za nepoužitou dovolenou, a rovněž zda věděl o tomto usnesení valné hromady, čili nic, žalobci nepřisluší nárok ten proto, že neprokázal, že o dovolenou žádal a že mu její poskytnutí bylo odepřeno.

Nejvyšším soudem nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o dovolatelem požadované odškodnění za nepoužitou dovolenou, jest dbáti ustanovení § 17 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák., které jest, pokud jde o dobu dovolené a její udělování (§ 40), povahy práva velícího. Žádati zákonitou dovolenou jest právem zaměstnancovým, udělení jí, jest zaměstnavatelovou povinností. Z toho plyne, že zaměstnanec není povinen domáhati se dovolené, a uváží-li se, že jí má právo žádati v každém roce služebním, sluší usuzovati, že jí pozbývá, neuplatní-li v tom kterém roce své právo v čas, neboť v uplatňování práva na dovolenou spočívá vzdání se dovolené. Vnucovati dovolenou není zaměstnavatel povinen, není tudíž zaměstnanec oprávněn žádati po uplynutí služebního roku ani dovolenou, ani peněžní náhradu za ni, jakž plyne ze svrchu uvedeného ustanovení. Nepřisluší tedy dovolateli nárok na požadované odškodnění za dovolenou v letech 1925 a 1926 už proto, poněvadž v těchto letech nároku na dovolenou proti žalované jako své zaměstnavatelce neuplatnil, a za rok 1927 proto, poněvadž jej uplatnil až po rozvázání služebního poměru.

Čís. 9435.

Nezdatnost (§ 1315 obč. zák.) jest sice vlastností trvalou, lze však na ni usuzovati i z jednoho případu a po případě i z napotomního chování.

Vyhláška obce o čišění chodníků zavazuje osoby jí dotčené.

Domovník byl nezdatným, nedbal-li úředních předpisů o posypávání chodníku a po úrazu chodník opět neposypal.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1929, Rv II 92/29.)

Žalobkyně upadla na neposypaném chodníku před domem žalovaného a poranila se. Žalobní nárok na náhradu škody byl uznán důvodem po právu soudy třech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Výtky činěné napadenému rozsudku po stránce právní jsou liché. Jest pravda, že pojem nezdatnosti ve smyslu § 1315 obč. zák. jest vymezen v rozhodování nejvyššího soudu jako trvalá vlastnost zjednané